

regeringen; det er i hvert fald en matematisk kendsgerning. Men det agter vi ikke at udnytte til, om jeg så må sige, at at monopolisere samarbejdet med regeringen. Vi lægger faktisk op til, at der skal være bredde i det samarbejde, og vi lægger vægt på, at CD, Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti også er med i det samarbejde.

Der har været snakket så meget om, at det var, som om Venstre nu følte, at Venstre bare havde en række partier med i lommen. Nej, sådan fører vi os ikke frem. Det er da rigtigt, at jeg gang på gang har understreget ikke mindst den stærke akse mellem Venstre og Det Konservative Folkeparti, men det er da ikke udtryk for, at de to partier er eller skal være ens. Det er to selvstændige partier. Men ligesom fru Pia Christmas-Møller lægger også jeg stærk vægt på, at selv om det er to selvstændige partier, er vi i stand til at samarbejde tæt, også i et samarbejde med regeringen. Det er det, der ligger i det.

Der var ét punkt, hvor jeg synes, statsministeren blev en lille smule polemisk – jo, men der skal da også være lidt af det, så det gør ikke så meget. Men jeg synes alligevel, jeg vil tage fat i det, fordi statsministeren forsøgte at fremstille det, som om den udstrakte hånd, jeg er kommet med, skulle være udtryk for, at nu løb jeg langt væk fra Venstres hidtidige kurs. Det er jo egentlig en lidt sjov betragtning, at hvis man rækker hånden frem til et samarbejde, skal det være identisk med, at man løber fra alt, hvad man har stået for. Sådan er det jo ikke. Jeg har da ingen forventning om, at Socialdemokratiet løber fra det, Socialdemokratiet har stået for, og jeg vil heller ikke engang forlange, at Socialdemokratiet skal gøre det. Vi har hver vore holdninger.

Men da vi jo ikke råder over et flertal alene nogen af os, bliver vi altså nødt til at mødes ved et forhandlingsbord, og ud fra hver vores udgangspunkt må vi give køb for at nå en aftale. Men det er da ikke det samme som at løbe fra sine principper og sine holdninger og sin politik; det er det altså ikke. Det er et udtryk for, at man prøver at få størst mulig indflydelse, og at begge parter må få noget ud af det.

Jeg tror altså, man må sige, at nu har vælgerne en forventning om, at vi arbejder i fællesskab for at skabe nogle løsninger. Her bliver det jo de faktiske udspil fra regeringen, der afgør, om det er muligt, og jeg vil gerne sige direkte til statsministeren, at hvis regeringen vil afpasse

sine udspil efter den faktiske parlamentariske situation, og hvis regeringen under forhandlingerne vil vise vilje til at imødekomme os, kan vi nu gå ind i en periode, hvor der kan løses nogle store opgaver med brede flertal.

Jeg vil gerne gentage, at det at lave forlig og aftaler jo ikke er et mål i sig selv. De kan laves med fornuft, hvis der er et perspektiv i dem, og vi finder kun løsninger, hvis regeringen vil give oppositionen en indflydelse, der er synlig. Derfor vil jeg også godt sige til statsministeren, at jeg håber, statsministeren lægger sig mine ord på sinde. Her og nu siger jeg det stiltødt; men jeg synes, det skal siges, inden vi nu går i gang med det praktiske lovgivningsarbejde, at jeg føler, at Socialdemokratiet tit har haft svært ved at give sine modstandere nogle synlige indrømmelser, og man må altså erkende, at hvis der skal laves holdbare forlig, er der to parter, der skal komme ud af forhandlingslokalet med hver et godt resultat. Man skal give hinanden indrømmelser, for ellers er det ikke muligt at lave noget, der er holdbart.

Men jeg vælger altså at tolke statsministerens svar på debatten i dag sådan, at regeringen erkender den parlamentariske situation, og hvis det er tilfældet, har vi i dag taget det første skridt til at indlede det samarbejde, som vælgerne har peget på med den sammensætning af Folketinget, valget har givet.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kunne forstå på statsministeren, at det var ham magtpåliggende at tale sig frem til disse meget brede, konsensusprægede forlig, og det må have været baggrunden for, at statsministeren bl.a. sagde til Venstre og De Konservative: Lad os nu glemme alt det, der er sagt i valgkampen. Jeg kan såmænd godt forstå, at statsministeren siger det, for han har jo selv et behov for, at vi glemmer alt, hvad der er sket i valgkampen. Men det ønsker vi ikke at gøre fra Dansk Folkepartis side, vi ønsker selvfølgelig at stå ved det, vi har sagt i valgkampen.

Men jeg må sige, at når statsministeren når frem til nogle meget meget brede vendinger om, at Dansk Folkeparti er kommet med løfter for milliardvis af kroner – overbudspolitik af rang, som jeg forstod på statsministeren – tror jeg, det skyldes, at statsministeren i sin regnemaskine lægger alle de løfter, der er kommet fra alle de partier, han nu glemmer løfterne fra, oven i Dansk Folkepartis løfter. Jeg tror, det må være sådan, statsministeren har forsøgt at reg-